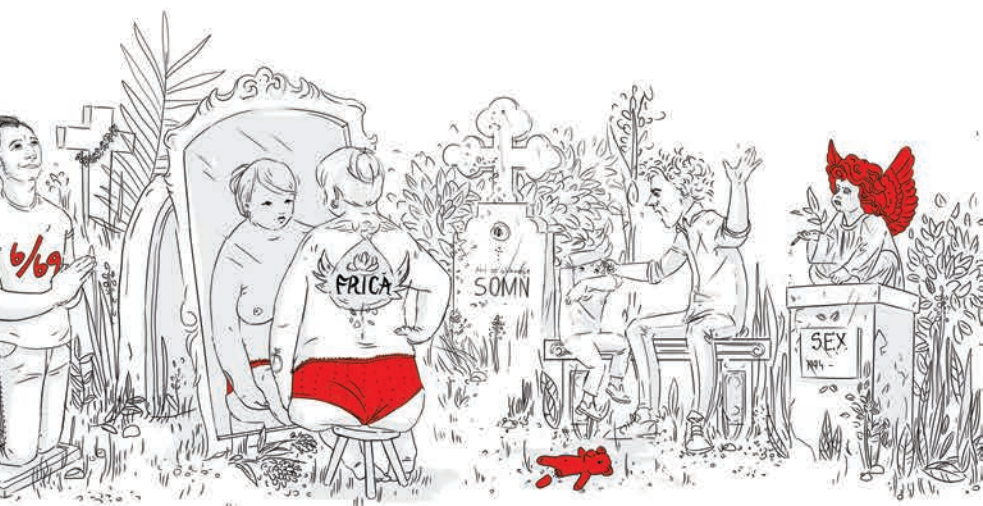

HERG BENET
PUBLISHERS

TELEŞPAN | CIMITIRUL

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS

2013

© 2013 Teleșpan

© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediție

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport audio, video sau electronic, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

Herg Benet Publishers

Str. Dr. Burghilea 22, sector 2, București, România

www.hergbenet.ro

editor@hergbenet.ro

Ilustrație copertă: Maria Zurbagiu

Editor: Aniesse Zegt

Publicist: Mirela Bucovicean

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

TELEȘPAN

Cimitirul / Teleșpan; - București : Herg Benet, 2013

ISBN 978-606-8335-91-9

821.135.1-31

Tipărit în România

Teleşpan

CIMITIRUL

roman

HERG BENET
PUBLISHERS

<http://www.youtube.com/watch?v=WbN0nX61rIs>

Inspired by truth. Powered by imagination.

Lui Marius. Pentru tot.
Lui Vero. Pentru început și restul.
Muzicii.

Bunicului meu, Ion I. Familia o să aprecieze maxim că i-am
dedicat o carte cu muie, pulă și căcat.

Prefață foarte scurtă. Extrem de scurtă, chiar.

Se vede cu ochiul liber cât e de scurtă.

Această carte are la bază multe idei mici și opt idei mari.

Prima. Oamenii pot fi mai buni, dacă vor asta.

A doua. Toți oamenii sunt egali.

A treia. Cum spunea Bob Marley sau altcineva: Când crezi că ai toate răspunsurile, viața schimbă toate întrebările.

A patra. Dumnezeu există acolo unde îl punem noi.

A cincea. Muzica e sfântă. Și dansul e mișto.

A șasea. Mâncarea și sexul sunt definatorii pentru ființa umană. Din motive de context, în cartea asta n-o să vorbesc despre mâncare.

A șaptea. Suferința e cel mai bun șut în cur când vrei să schimbi ceva cu adevărat.

A opta. Meryl Streep e născută pe 22 iunie.

V-am zis că e scurtă. Și eu nu prea mint.

Pe 3 ianuarie 2013 m-am trezit și mă căcam sau pișam pe mine. Nu mai țin minte exact ce mă scăpa, dar sunt sigur că din cauza asta m-am trezit. Am fugit la baie și m-am așezat pe WC. Aveam doi prieteni în vizită de sărbători, deci e posibil să mă fi și pișat, dar să mă fi așezat ca să nu fac zgomot. Altfel pișu fac din picioare de obicei. Și m-am pus pe WC și, în timp ce făceam treaba, am întors capul și m-am văzut în oglinda de lângă closet și prima chestie care mi-a venit în cap a fost: “Stop dreaming!! Stop dreaming!!”. Fix așa, în engleză. Era o voce de bărbat, dar nu era a mea. Nu știu exact de ce mi-a venit asta, dar este o reacție foarte ciudată. De atunci și până acum [e deja sfârșitul iernii], ori de câte ori mi se duce mintea spre apartamente de lux, Oscaruri sau loto, îmi vine chestia asta în cap, cu “Stop dreaming!”. Și înainte chiar stăteam ore în șir pe site-uri de imobiliare căutând apartamente de lux în care să mă mut după ce câștig la loto. Acum, traficul pe site-urile de imobiliare sigur a scăzut dramatic odată cu retragerea mea din lumea fanteziilor. Și asta tocmai când îmi găsisem o casă perfectă la un preț decent. E destul de dubios. Nici măcar nu știu dacă îmi făcea bine. Am mintea așa, cam goală de atunci. În sensul că nu făceam nimic altceva în afară de a visa cai verzi pe pereți, iar acum îmi cam interzic să mai fac asta. Adică nu e vorba că îmi interzic, dar, de fiecare dată când încep să visez, aud imediat în cap: “Stop dreaming!”. Total neobișnuit. Sper să mă țină, ca să mă pot gândi, în pula mea, și la altceva.

Am mai avut eu tentative de autoîmbunătățire, cum am făcut și cu lăsatul de fumat, dar n-au ținut. Cu ocazia asta mi-am adus aminte și de când eram mai mic și mai religios și reușeam să țin tot postul Paștelui și să fiu cuvi-os, și fix în Vinerea Mare mă masturbam și mi se părea cam tare amestecul de plăcere cu căință [Aș fi scris regret, dar nu avea suficientă conotație religioasă!]. Acum sunt mai precaut cu sfințeniile astea. Ca să umplu golul, îmi număr pașii, număr treptele de la Westfield Mall, oamenii îmbrăcați în verde, câinii de pe stradă. Fredonez toate piesele din telefon. Adică încerc pe cât se poate să ascult piesele ale căror versuri le știu cap coadă și le cânt complet. În gând. Descriu în minte tot ce văd. De exemplu, să zicem că sunt pe stradă și văd un copac. Îl descriu în gând: “Copac. Rădăcină, trunchi, coroană, frunze multe și verzi. De fapt, doar coroană, că n-au înverzit încă!”. Majoritatea gândurilor mele de după 3 ianuarie încep involuntar cu: “Dacă aș câștiga la loto...” și se termină voit cu ceva de genul: “Vaza avea floricele mici și albastre!”.

Mă cheamă Adrian Green. Nu e numele meu real, dar vreau să-l folosesc de acum înainte pentru că îmi place.

Sunt un ratat. Un ratat care știe că e un ratat, ceea ce e cu atât mai dureros. Mă trezesc în fiecare dimineață cu un sentiment de frică pe care până de curând nu prea știam să-l explic. Acum știu. Nu e frică, ci e sentimentul de vină că, cel mai probabil, nici astăzi nu voi face nimic. Nimic pentru mine. Pentru că sunt un dobitoc. Acum m-am apucat să scriu o carte despre ce mi se întâmplă și ce lucruri îmi trec prin minte. Între cuvântul dobitoc și cuvântul acum a existat o pauză de aproape trei minute în care am încercat să găsesc un motiv pentru a nu continua să scriu. Sunt leneș și îmi plac lucrurile gratis. Pe moca.

Aș vrea ca, dacă tot visez să scriu o carte, ea să îmi apară dimineața, pe noptieră, de nicăieri. Sunt atât de dobitoc, încât, dacă minunea asta s-ar întâmpla, până la urmă aș ajunge să cred că eu am scris-o. Pentru că dintre toți oamenii pe care îi cunosc, pe mine mă mint cel mai mult. Nu e vorba că aș fi primit prea multe lucruri gratis de-a lungul vieții, dar îmi plac. Însă cel mai mult și cel mai mult îmi place să îmi doresc ce n-am. Bani și faimă, de obicei. Îmi zicea cineva la un moment dat că prin asta îmi doresc să compensez lipsa dragostei parentale din perioada copilăriei. Eu cred că e mai mult de atât. La lipsa afecțiunii se adaugă frustrarea că se putea să am pula mai mare, că m-am îngrășat, că fumez mult, că gâfâi și obosesc din ce în ce mai tare atunci când mă fut, că sunt prea păros, iar epilat arăt ca dracu', că nu sunt în stare să le spun adevărul oamenilor celor mai apropiați pentru că am aria mea de confort relațional pe care nu vreau s-o fut. Și mai voiam să devin celebru și bogat pentru că m-am săturat să mă simt ca o menajeră. Am stat gratis, de-a lungul vieții, în casele mai multor prieteni și de fiecare dată mă simțeam obligat să fac curat ca să compensez cu ceva șederea mea acolo. Sunt sătul de făcut curat. În retardarea mea, eu eram, sau poate că încă sunt, convins că banii ar elimina aceste neajunsuri.

Până pe 3 ianuarie visam încontinuu, iar treaba asta îmi deruta complet creierul. În sensul că, în capul meu, totul era o abrambureală de căcat care nu ducea la nimic constructiv nici în relația cu mine, nici în relațiile cu ceilalți. Visam de când deschideam ochii până când adormeam visând. Adică nu puteam să adorm decât dacă visam că mi se îndeplinesc dorințele. Visam că luam Oscarul sau Globul de Aur pentru cel mai bun scenariu. [De cele mai multe ori Oscar, pentru Glob optam din când în când

pentru că aveam un discurs de mulțumire care mie mi se părea foarte bun și care suna cam așa: “Am visat întotdeauna să câștig un Oscar, dar cred că și un Glob de Aur este OK. Sunt român, dar, locuind la Londra, organizatorii au considerat de cuviință să mă pună la masă cu Jason Statham, Jude Law, Judi Dench și Daniel Radcliffe. Credeți-mă că îmi e greu să-i înțeleg și atunci când sunt treji, dar acum, că sunt amețiți... Am stat de vorbă trei ore deja, iar 80% dintre lucrurile pe care le-am spus au fost: Poftim?”.] Visam cum îmi intră în cont milioanele de lire câștigate la EuroMillions și cum mă mut într-un apartament din Mayfair. Știam care e apartamentul. La intersecția dintre Upper Brook Street și Park Street. Cu o terasă imensă pe acoperiș. Știam exact ce suprafață ar fi avut, adică 153 metri pătrați, știam cum l-aș fi decorat, ce reacție [de invidie!] ar fi avut prietenii mei când ar fi venit să mă viziteze. Știam ce lămpi o să-mi cumpăr, ce măsută de cafea, ce covor, ce dulapuri, de unde îmi voi cumpăra podelele, ce culoare și textură vor avea acestea. Știam ce canapea voi avea în living. Canapeaua ar fi costat vreo douăzeci de mii de lire și aveam mare bătaie de cap din cauza ei. O configurasem la Flexform. Mă trezeam noaptea din somn și mă duceam la calculator, să o configurez încă o dată, sub altă formă, cu altă tapiserie, dar până la urmă am reușit să o fac perfectă. Dar mi-a luat multe nopți. Partea incredibilă este că, atunci când mă dădeam jos din pat la ora 3 dimineața ca să merg la calculator, aveam determinarea unui om care chiar trebuia să facă treaba aia atunci. Eram responsabil față de visurile mele de căcat și iresponsabil cu tot restul vieții mele. Configurarea canapelei nu putea fi amânată nici măcar o secundă. Visam cum coboram în papuci de casă și pijamale și traversam până la “Le Gavroche”, de unde îmi ridicam cina [aș fi mers doar la restaurante de minim două stele Michelin]

pe care aş fi mâncat-o în bucătăria din apartamentul meu din Mayfair, la masa mea de la Roch Bobois de cincisprezece mii de lire cu blat de sticlă şi picioare din lemn de cireş sălbatic lăcuit cu o nuanţă roşiatică, pe unul din scaunele mele de aproape două mii de lire bucata de la Skandium, cu tacâmurile de opt sute de lire de la Conran Shop, pe una din farfuriile din setul de şase sute de lire luat de la Liberty. Ştiam exact de unde o să mi le cumpăr pe fiecare în parte, ştiam cât o să dureze să le aleg, cât o să dureze până le primesc acasă, credeam că ştiu şi cum o să-l cheme pe băiatul care o să mi le livreze, Greg, şi ştiam cum o să-l fut pe acesta în holul apartamentului meu din Mayfair, pentru că, deşi el nu era poponar convins, s-ar fi lăsat futut când ar fi văzut în ce lux maxim trăiesc eu. Verificam de vreo cincizeci de ori pe zi de teamă ca apartamentul să nu se vândă. Preţul de vânzare: 3,5 milioane de lire. Probabil s-a vândut până acum. Aş putea să verific chiar în momentul ăsta, dar n-am s-o fac pentru că mi-am jurat să nu mai intru pe niciun site de imobiliare decât în cazul în care voi fi nevoit să fac asta sau voi avea bani să îmi cumpăr o casă. Din nouă ore cât eram singur acasă, vreo şase le petreceam în faţa calculatorului uitându-mă la case scumpe. Jucam febril la loto, vreo şase variante în fiecare marţi şi în fiecare vineri. Asta însemna cam o sută de lire pe săptămână. Enorm pentru un om care nu câştiga nici măcar un ban. Cele mai intense momente ale săptămânii erau când alegeam numerele la EuroMillions, pentru că aveam senzaţia că ele îmi sunt indicate prin diverse semne divine. Oli, fostul meu iubit, care îmi dădea bani de cheltuială, nu ştia cât mă costa pasiunea mea, dar îmi spunea mereu că banii daţi la loto sunt cea mai proastă investiţie din lume. Din cauza visării ăsteia, mintea mea nu trăia în acelaşi loc cu mine.

Mă enervez maxim când trebuie să mă duc la câte o înmormântare. Știu că nu plac nimănui, pentru că e vorba doar de lacrimi, durere, lumânări, coroane și gropi, dar pe mine chiar mă enervează, pentru că nu reușesc să mimez suferința și nu se cade să apari senin în mijlocul unui grup de oameni îndurerăți. Te condamnă toți la grămadă și te fac să te simți de tot rahatul pentru că tu nu suferi alături de ei. Dar eu nu am capacitatea asta de a suferi la înmormântări. Punct. Plâng la filme, la dramele unor necunoscuți, dar nu mă ia tristețea la suferința celor din jur. Deficit de empatie, probabil. Aș plânge probabil dacă, Doamne ferește, i s-ar întâmpla ceva câinelui. În fine, treaba e că am o singură amintire cât de cât plăcută legat de o înmormântare. Restul sunt toate pline de flash-uri foarte triste, cu oameni înlăcrimați, distruși de durere, îngenunchiați de suferință și cu mine alături, gândindu-mă ba că mi-e foame, ba că m-aș fute, ba că aș vrea să îmi cumpăr niște pantaloni. Nasol, știu, dar asta e. Pula mea...

Am avut un iubit acum vreo șapte ani, Robert. Era un pic cam drama queen pentru mine, dar era masculin în pat și, cum în alte situații nu mă prea apropiam de el, puteam trece cu vederea faptul că se credea o prințesă. Nu îl iubeam, dar ne futeam bine. Nici el nu mă iubea, dar îl futeam bine și îl lăsam să creadă că se putea bucura de salariul meu. Și a murit bunică-sa. A aflat seara pe la unșpe, la telefon, de la maica-să, care e o idioată și care adoră să dea vești proaste la orice oră din zi și din noapte. Evident, Robert s-a dat de ceasul morții, a început să plângă, să-și smulgă părul din cap [pe corp era epilat], s-a cuibărit în

brațele mele întrebându-se încontinuu “De ce? De ce? De ce?”. Că avea 94 de ani în pula mea, cum de ce? Nu o cunoscusem pe bunică, dar o văzusem în niște poze și nu îmi păruse prea OK. Avea ceva respingător, întotdeauna părul nespălat, o față de cutră, genul ăla de babă cu o karmă de tot căcatul. Oricum ar fi fost ea în viață, dramele și poponarii chiar merg mână în mână, așa că ăsta suferea vizibil. Vizibil bine. La nivel fonc nu mai zic. Tot ce îmi doream era să vină dracului odată dimineața și să plece la el acasă, la țară, unde putea să-și îngroape toată familia din partea mea. Acu’ tre’ să recunosc, vestea mă afectase și pe mine, care chiar aveam chef să-i dau o muie în seara aia, lucru imposibil în această situație. Mă gândeam doar că aș putea să îl lubrifiez cu lacrimile. Dar nu i-am spus lui asta. I-am zis să mergem să dormim ca să se liniștească și, pula, a început să plângă și mai tare, spunându-mi că trebuie neapărat să merg cu el, că are nevoie de susținere. “Să mori tu! Pfoaa”, atât puteam gândi. Îmi venea să îl strâng de gât, pentru că eu deja știam cu cine o să mi-o trag cât era el plecat. Și oricum, jitia nu avea nevoie de nicio susținere. Voia doar să îl duc cu un șofer și o mașină de la muncă până acolo. L-am scuipat în gând între ochi și l-am asigurat cu tot regretul din lume că o să merg cu el. S-a dus și și-a strâns toate hainele negre într-o valiză și m-a rugat înlăcrimat să scot vreo cinșpe milioane de pe card ca să o ajute pe maică-sa. “Căca-m-aș pe tine să mă cac de țaran! După ce că îmi strici trei zile din viață, mai vrei și bani!!!”, numai gândul ăsta mă măcina, fiind o fire nu neapărat zgârcită, dar reținută față de Robert. I-am zis că bine și ne-am culcat. A mai sunat-o încă o dată pe maică-sa, din pat, ca să se smiorcăie încă o dată împreună, aia urlând de durere și spunând că nu îi vine să creadă că nu mai e. Mda. Nici mie. A venit dimineața la fel de dureroasă. ăsta plângea în timp ce făcea duș, în timp ce se dădea

cu spumă în păr, în timp ce făcea orice. S-a îmbrăcat impecabil. Avea treaba asta cu îmbrăcatul impecabil. Nu știu de unde se trăgea bunul gust, că nu îi găseam alte calități de ordin interior, sincer. Și arăta și bine. Dacă nu se mișca și nu vorbea, jurai că e hetero. Dar pana mea, nu puteai suferi în halul ăla și să te aranjezi atât de mult. Și-a tuns și barba, iar cu costumul ăla negru era mega futabil. A venit șoferul, ne-am urcat în mașină și am plecat. Pe drum nu am ascultat muzică, era păcat, așa că l-am ascultat pe el întrebându-mă de ce a murit bunică-sa. Îl rugam să se liniștească, încercând să îl conving că atunci când ajungem acasă trebuie să pară îndurerat, dar să sufere ca un bărbat, pentru că asta o să îi ajute pe ai lui. Aha! Așa a fost. Am ajuns, a coborât din mașină și a fugit la maică-sa, a luat-o în brațe și a început să plângă ca Meryl Streep în "Sophie's Choice". Am coborât și eu, am prezentat condoleanțe ca un coleg bun ce eram, că ăia nu știau că băiatul lor suge pula, și-am ieșit în stradă să fumez o țigară. Ei au plecat imediat la cimitir, eu am rămas să ajut prin casă. N-am făcut nimic. Apoi am mai ars-o vreo două ore prin oraș, am mers cu Robert la un restaurant unde eu am mâncat cartofi prăjiți și ceafă de porc la grătar, iar Robert și-a comandat piept de rață cu portocale, ca să vadă ăia că a ajuns bine în viață! Dup-ăia am cumpărat niște prosoape și lumânări, apoi am mers la capela unde era depusă doamna. Familie bună, nu aduceau mortu' acasă. Era deja vreo opt seara și o căldură din aia de iulie de te căcai pe tine. Eu, în sacou negru. Era Moartea! Și pe babă, și pe înmormântași. La capelă, printre alții, era un tip pe care îl știam de undeva, dar chiar nu îmi aduceam aminte de unde. Dar îl știam bine. Foarte bun băiatul. Foarte bun. Apoi mi-am dat seama. Era unu', guy26 sau 27, ceva de genul ăsta, de pe GayRomeo, cu care vorbisem vreo trei luni cu câțiva ani în urmă, făcuserăm o labă, două pe webcam, dar nu

ne întâlniserăm niciodată. Schimbaserăm niște poze. S-a uitat la mine, m-am uitat la el, cred că și-a dat și el seama de unde mă știa, că mi-a zâmbit. Habar n-aveam ce căuta acolo. Robert, de durere, n-a văzut. Stătea aplecat, lipit de coșciug, ceea ce nu era chiar nasol, pentru că o spălaseră pe bunică-sa pe cap. Am stat până pe la zece seara acolo și nu visam decât să merg acasă la mă-sa, să fac un duș și să dorm. Evident, gândeam prost. Robert, rupt de durere, mi-a zis [nu m-a rugat] că trebuie să rămân să o priveghez pe bunică-sa în noaptea aia, ca să nu îi fie urât singură într-un loc străin. Și că familia nu putea să mai stea, că erau toți obosiți. "Pula mea, e cu pizda-n groapă!! N-ar mai impresiona-o nici să te vadă cum mi-o sugi!" Nu i-am zis asta, dar i-am zis că eu nu rămân singur cu aia că mi-e frică, dar a început să se isterizeze în șoaptă, i-am amintit că sunt poponar și chiar mi-e frică de chestii de-astea, moment în care a întrebat în stânga și în dreapta dacă mai vrea să rămână cineva acolo cu mine. Ei bine, da! Guy26 s-a oferit. Era ceva verișor de-al doilea cu Robert, dar nu putuse veni nimeni altcineva din partea ramurii respective a familiei. Îl chema Adrian, ca pe mine. Nu mai țineam minte treaba asta. Robert i-a zis că și el trebuie să se odihnească pentru înmormântare, iar Adrian i-a zis că e OK. Au plecat toți. Am rămas noi doi. I-am povestit ce caut eu acolo și s-a mirat că m-am cuplat cu regina familiei, pentru că păream genul căruia nu îi plăceau efeminații. Ne-am așezat pe o bancă în fața capelei, am fumat și ne-am adus aminte despre cum ne promiteam pe messenger că ne vom pișa unul în gura celuilalt cu prima ocazie când ne vom întâlni. Am râs gândindu-ne cum ar fi să facem asta în cimitir. Am exclus amândoi ideea [eu mai mult ca să nu par deplasat], dar am început să ne dăm ușor unul spre celălalt. În cimitir era doar câte o lumină pe ici, pe colo, se auzea din când în când câte o mașină, atmosferă sexy.

Mie mi se sculase de mă durea, pentru că ăsta arăta destul de bine și n-am mai putut, m-am aplecat spre el și ne-am lins. Nu a schițat nici cel mai mic gest că l-ar deranja și, după vreo 10 minute, i-am zis să ne futem. El a zis că i se pare de rahat să ne futem în cimitir, că nu e prea religios, dar că tot i se pare de rahat să se fută cu doamna moartă lângă el. În schimb, mi-a zis că închiriasse o cameră la o pensiune foarte aproape de cimitir și că putem să mergem acolo. Am stins toate lumânările din capelă să nu ia ceva foc pe acolo, am închis ușa și am plecat. Am ajuns în cinci minute la pensiune, ne-am dezbrăcat și ne-am futut vreo oră. Pule în gură, peste gură, peste față, anal, uro, flegme. Eram din același film. Nu dau mai multe detalii acum, a fost bine. Sigur n-a durat mai mult de o oră. Se făcuse vreo două noaptea. Am făcut un duș, ne-am îmbrăcat și am plecat înapoi la cimitir. Când am ajuns acolo, să mi se facă rău. Spărseseră unii capela. Baba era răvășită toată, îi luseră pantofii, verigheta, baticul, ștrampii ăia mici până deasupra gleznei. O ciufuliseră. Ce dracu' i-or fi căutat în cap, nu știi!!! Erau lumânările împrăștiate pe jos, iar eu mi-am dat seama că ăsteia nu îi e dat să îi stea părul ca lumea nici pe lumea ailaltă...

— Mânca-ți-aș pula ta! Panică în cimitir! Ce facem acum?, i-am zis. Ce căcat le zicem ălora că am făcut aici?

Pe el îl apucase un răs isteric și nu zicea nimic. Pe mine deja mă trecuseră toate apele și mă gândeam numai la fețele ălora a doua zi de dimineața, când or veni și o vor vedea pe a bătrână în starea asta de călcată de tren. Eram panicat, jur. Blană de panicat. Am stat așa, în stare de șoc, vreo douăzeci de minute și apoi i-am zis lui Adrian:

— Hai să ne batem! Jur! Ne batem, ne învinețim, ne rupem hainele și zicem că ne-au bătut unii și apoi au jefuit-o pe asta. Că altceva nu avem ce să facem, îmi bag pula în moartea lor.

Adrian a zis că nu e o idee rea și am început cu palme peste față ca fetele, apoi cu pumni, ne-am tăvălit, ne-am tras de păr, iar eu m-am excitat. Într-un final am considerat că arătam ca dracu' și am sunat la 112 și apoi pe Robert care, când a aflat, a început să plângă ca să scoale toată casa în picioare! A sculat-o. A ajuns poliția, le-am zis că ăia veniseră prin spatele capelei, că ne-au auzit vorbind pe băncuță, ne-au atacat pe la spate [nice] și nu am văzut nimic, că ne-a intrat pământ în ochi din prima. Dar că bănuim că au fost patru. Și că miroseau destul de urât. Nu puteam părea niște pământăni care o încasaseră în egalitate numerică. Ne-au anchetat vreo oră jumate, acolo în cimitir. Între timp veniseră și ăia din familie care ne considerau ușor vinovați de cele întâmplate. Mă-sa lui Robert a leșinat când a văzut cadavrul împrăștiat. Toate rudele urlau ca la balamuc. Eu am plecat acasă pe la cinci și ceva dimineața, mi-am făcut un duș și la douășpe eram înapoi la cimitir pentru înmormântare. O rearanjaseră pe bătrână, dar zbuciumul din sufletul rudelor nu cred că va fi calmat vreodată. A fost singura înmormântare la care m-am simțit bine. Robert plângea încontinuu și tot repeta că are nevoie de un psiholog după faza asta. Pe banii mei, evident. Nu mi-a zis nicio secundă că îi pare rău că mâncasem bătaie. M-am despărțit de el după vreo două luni. Nu am aflat nici până în ziua de azi dacă i-au prins pe ăia de fugiseră cu șosetele moartei.

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: octombrie 2013. Apărut: 2013.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghilea 22,
sector 2, București, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

Tipărit în România.

HERG BENET
PUBLISHERS

Adrian Green este un homosexual român care se mută la Londra pentru că... e obosit. Deși nu prea mai are chef de muncă, își găsește, totuși, un job: administrator de cimitir. Pe măsură ce interacționează cu diverși clienți, vii sau morți, Adrian ne spune exact ce crede el despre religie, bani, sex sau moarte, concepte pe care le descrie cu o sinceritate crudă, foarte mult umor și sarcasm. Cimitirul Wormholt devine spațiul în care Green își dă seama că fericirea stă în acceptarea adevărului propriu, și nu în ochii celor din jur.

"Singurul sfat pe care eu pot să îl dau cu inima împăcată este: Dormiți! Dormiți, fraților, că somnul n-a făcut rău nimănui! Ești trist? Culcă-te! Ești nervos? Culcă-te! Vrei să mori? Culcă-te, poate ai noroc și mori în somn!"

Odată ce treci peste "urbanismul" limbajului și disecțiile întâlnirilor amoroase ale lui Adrian Green, *Cimitirul* îți propune un personaj care își îmbrățișează cu curaj imperfecțiunile, și le înțelege și acceptă, și care navighează cu mult umor într-un univers plin de personaje bizare, aproape suprarealiste.

Monica Bîrlădeanu

Deși am citit recent multe cărți bune, nu mi s-a mai întâmplat de câțiva ani să mă arunce una din ele atât de puternic într-un film anume, cum a făcut-o *Cimitirul*.

Cristina Nemerovschi

Singurul mesaj pe care îl am pentru tine e următorul: Nu îmi doresc să te învăț nimic, dar îmi doresc să îți placă ce am scris. Ceea ce ai acum în mână e o carte pe care ai fi putut să o scrii și tu. E o carte scrisă simplu, fără pretenții, pentru că eu nu sunt scriitor.

Deschide cartea la prima pagină și vei vedea că tot ce fac eu în primele rânduri faci și tu în fiecare zi. Relaxează-te, finalul e mereu același!

Autorul

www.hergbenet.ro

9 786068 335919 >

